

НА СЕРГЕЙ ЕСЕНИНЪ

Тази зграна ми бѣше малко тѣжно, така, безъ причина,
като гледахъ че вече есенъта се е спрѣла навънъ,
и случайно въ ума ми, като есененъ вѣтръ премина
твой увѣхналъ куплетъ, казанъ сѣкашъ въвъ бледъ полусънъ.

Ти не си нито жалѣлъ, не си нито молѣлъ, ни плакалъ,
всичко щѣло да мине като бѣлиятъ ябълковъ цвѣтъ...
Тѣзи стихове тихи се така въвъ главата ми спрѣха,
че не щѣха да мръднатъ отъ тамъ ни напредъ, ни назадъ.

За животъ що да жалишъ? Вижъ сега, че тѣй много години
следъ като си умрѣлъ и отъ тебъ нѣма вече и прахъ,
въ този пушеченъ градъ, украсенъ съ бездървесни градини
нѣкакъвъ си младежъ си припомня внезапно за тѣхъ, —

твойтъ стихове тѣжни, — и ги дълго безмълвно повтаря.
Ти отново си живъ, ти вълнувашъ и друго съ думитѣ
що и въ тебе самия сж вълнения нѣвга разгарили.
Ти живѣешъ, и дългъ ще е този животъ твой безшуменъ.

Азъ те знамъ отъ отдавна. Още малкъ, четѣхъ стиховетѣ ти,
при това, и мнозина по нашенско съ твоя гласъ вийтъ.
Съсъ приятели въ кръжмата твойтъ пѣсни по-рано четѣхме,
като тебе не пишехме, но наравно съсъ тебъ поне пишехме.

Нѣкога те почитахъ, ала днесъ по-студенъ съмъ, не крия;
ако действамъ по твоему, би се следвало да те напсувамъ.
Предпочитамъ обаче мисълта си не тѣй да откроя,
тѣй като хулиганството твърде малко се днеска купува.